ושבת יה: כה מירוביו ד:

ע"ז כא. חוליו פה: וחד.

נדה סו. לקמן קע.], ג) [נ"ל על אשמו], ד) [סוכה נד. וש"נ], ה) לקמן מ:,

יחן, ע) ולקמן נד:ן,

י) וע"או. כ) ל"ל ומשני הא ים [ע"מ], כם לייל ונוסף המ בחד כו', () [שם ליתא לפנינו א"ד אבל בכתובות

כז: איתא], **מ**) ופ׳ אחרי סי׳

מאי לאו משום חולך דהויא לי׳ אשת אבי אביו לא משום

מיתנא דהויא לי' אשת אחי

זבי אביו וקאמר נמי והא אמימר מכשיר כו' אמימר מוקי להו כו' בעיא שלו מתוך דברי אמימר משום

דלא סבירא ליה כוותיה כו׳

ו. עֶרְוַת כַּלְּתְרְּ לֹא תְגַלָּה אֵשֶׁת בִּנְךְ הִוא לֹא

→)⊕(<

הגהות הב"ח

(ל) רש"י ד"ה הל לשת

וכו׳ שקדש זה את אשתו

שלו נתקרב כן חמיו אצלו וקידושין: (ב) תום' ד"ה לא אסרו וכו' מ"ש הני

ומאי שנא הא הא כחד: (ג) ד"ה מאי וכו' להדדי

למימר מוקי כנ"ל ותיבת נמי נמחק: (ה) בא"ד שלו מדברי אמימר משום דלא

סבירא ליה כוותיה הס"ד:

כחדא משיב: (ד)

יְגַלֶּה עֶרְוָתָה:

וע"ל ל"כ (ו

לא א מיי׳ פ״א מהל׳ אישות הלכה ו טוש"ע אה"ע סימן טו :סעיף יט לב ב מיי׳ שם טוש״ע שס: לג ג מיי שס טוש״ע שס

סעיף ב: סעיף ב: לד ד מיי׳ שם טוש״ע שם סעיף יח: לה ה מיי׳ שם טוש״ע שם סעיף טו: לו ו מיי׳ שם טוש״ע שם :סעיף יח

תוספות ישנים

אשת אחי האם מן האם מהו. וא"ת אמאי לא קא פשיט ליה דשרי מדלא חשבה בהדי שניות וי"ל דלא חשש לשנותה משום דתנה כבר אשת אחי האם מן האב: לאתויי מאי לאתויי החב: האחריי מחי נחמוי אשת אחי האם מן האם. וא"מ אמאי לא קאמר דאתא לאמיי כלת במו אך לא אשת אחי האם מן האם. וי"ל דפסיקא ליה שנאמר זה הכלל לאחר ששניתי הברייתה דשניות וח"כ לה התה לרבויי כלת בתו שהרי חתח נרבויי כנת בחו שהרי כבר תנינן לה עם השניות אלא ודאי בא לחדש דבר שלא פירש כגון אשת אחי האם מן האם:

האם מן האם מהו אשת . אחי האב מן האם ואשת

תום' חד מקמאי

צד אב הוא דגזור רבנן אבל היכא דליכא צד אב לא או דלמא לא שנא ופשיט לאסור דכי אתא רב שילא אמר אמרי במערבא כל שבנקבה במערבא כל שבנקבה ערוה בזכר גזרו על אשתו משום שניה והא ודאי לאו כללא הוא דאילו חמותו ערוה אשת חמיו מותרת. בת חמותו ערוה אשת בן חמיו מותרת חורגתו ערוה אשת חורגו מוחר' כח חורגו ערוה מחוור בת חודגו עודה אשת בן חורגו מותרת. על כרחין דרב שילא לאתויי אשת אחי האם מן האם. אמימר אכשר באשת אחי [אבי] אביו ובאחות אבי אביו. הר׳ אלפס לא פסק בשניות כר׳ חייא. יש להן הפסק או אין להן הפסק ומסתברא לקולא דכשל סופרים הלך אחר המקל

לא אסרו כלת בתו אלא משום כלת בנו. ומימה דאמאי לא אסרינן לה משום כל שבנקבה ערוה בזכר גזרו על אשתו משום שנייה כדלקמן דטעם גמור הוא ולא סימנא בעלמא מדפריך עלה

> מינה אשת אחי האם מן האם ולא מוקי לה בכלת בתו ואור"י דתנא דברייתה לית ליה ההוא טעמא אבל בדורות האחרונים גזרו ולהכי כי פריך מאי שייר דהאי שייר לא בעי למימר דשייר אשת אחי האם מן האם דפשטנא לאיסור' ואם תאמר מאי פריך וכללא הוא חמותו ערוה כו׳ דלמא בהני נמי גזרו בתר הכי מהאי טעמא וי"ל דקים ליה בהנהו דשרו והא דפריך לקמן וליטעמיך שבסרי הויין אע"ג דבתר הכי גזרו כדפי׳ יודע הוא דשניות דמר בריה דרבנא בדורות אחרונים הוה: רב אשי אמר כגון כלה דבי רב מרי בר איםק. כל חד נקיט חותו שהיה בימיו ול"ל דתרי מרי בר איסק הוו אחד בימי רב אשי כדמשמע הכא ובפרק אלו מליאות (ב"מ דף כב.) אמימר ורב אשי ומר זוטרא איקלעו לבוסתני׳ דבי מרי בר איסק ואחד היה בימי רב חסדא דאמר בהמפקיד (שם דף לט: ושם) מרי בר איסק יואיכא דאמרי חנה בר איסק אתא ליה אחוה מבי חוואי אתא לקמיה דרב חסדא ורב חסדא נפטר בימי רבא כדאמר בפ' בתרא דיומא (ד׳ עה: ושם) וביום שמת רבא נולד רב אשי כדאיתא בפרק עשרה יוחסין (קדושין דף עב:): אשת אחי אבי האב ואחות אבי האב מהו. הוה מלי למיבעי אחות אם האם והיא בכלל אחות אבי האב דלמטה דידה ערוה ואית ספרים דגרסינן לה בהדיא: מאר שייר דהאי שייר. אף על גב דתרתי נינהו חדא חשיב להו כדקאמר בסמוך הנהו תרתי דדמיין

להדדי (ג) חדה חשיב להו ופירש בקונטרס דהנך תרתי היינו אשת אחי אבי האב ואחות אבי האב ולא כמו שפירש רבינו ילחק בן רבינו מאיר דקאי אאשת אחי האם מן האם ואשת אחי האם מן האב

דכולהו אחי אמו קרו להו: אמימר אכשר כו'. פסק רנינו חננאל דהלכה כאמימר וכן בשאלתות דרב אחאים וכן משמע דסבר רב אשי דקאמר השתא נמי דכתיבי לאיסורא לאו מר בריה דרבנא חתים עלייהו ולר"י נראה דאין הלכה כאמימר דסוגיא דגמרא בהחולך (לקמן דף מ: ושם) ס דלא כוותיה ה וקאמר נמי אמימר מוקי לה משום חולץ וקסבר גזרו שניות בחלוצה ואין החלמוד רוצה לפשוט

בעיא שלו מדברי אמימר (ס:

שניות דבי רבי חייא[©] אמימר יאכשר באשת אחי אבי אביו ובאחות אבי אביו א"ל רב הלל לרב אשי לדידי חזיא לי שניות מר בריה דרבנא וכתיבן שיתסרי לאיסורא מאי לאו תמני דמתניתא ושית

דבי רבי חייא והגך תרתי הא שיתסרי ולטעמיך שיבסרי הויין דהא איכא אשת אחי האם מן האם רפשטינן לאיסורא הא לא קשיא

דאורייתא היא דכתיב יערות כלתך לא תגלה אימא כלת בנו וכלת בנו יש לה הפסק יוהא תניא כלתו ערוה כלת בנו שניה וכן אתה אומר יבבנו ובן בנו עד סוף כל הדורות אלא אימא כלת בתו דאמר רב חסרא הא מילתא מגברא רבה שמיע לי ומנו רבי אמי לא אסרו כלה אלא מפני כלה ואמרו לי כלדאי מלפנא הוית אמינא אי גברא רבה הוינא אסברא מדעתי אי מקרי דרדקי הוינא אשיילה מרבנן דאתו לבי כנישתא השתא סברתה מדעתי לא אסרו כלת בתו אלא משום כלת בנו אמר ליה אביי לרבא אסברה לך כגון כלתה דבי בר ציתאי רב פפא אמר כגון כלתה דבי רב פפא בר אבא רב אשי אמר כגון כלתה דבי מרי בר איםק: איבעיא להו יאשת אחי האם מן האם מהו אשת אחי האב מן האם אחי האם מן האב דאיכא צד אב הוא דגזרו רבנן אבל היכא דליכא צד אב לא גזרו בהו רבנן או דלמא ל"ש אמר רב ספרא היא יגופה גזירה ואנן ניקום ונגזור גזירה לגזירה אמר רבא אמו כולהו לאו גזירה לגזירה נינהו אמו ערוה יאם אמו שניה וגזרו על אם אביו משום אם אמו וטעמא מאי כולהו דבי אימא רבתי קרו ליה יאשת אביו ערוה אשת אבי אביו שניה וגזרו על אשת אבי אמו משום אשת אבי אביו וטעמא מאי כולהו דבי אבא רבה קרו ליה אשת אחי האב מן האב ערוה אשת אחי האב מן האם שניה וגזרו על אשת אחי האם מן האב משום אשת אחי האב מן האם ופעמא מאי משום דכולהו דבי דודי קרי להו מאי תא שמע דכי אתא רב יהודה בר שילא אמר אמרי במערבא כל שבנקבה ערוה בזכר גזרו על אשתו משום שניה ואמר רבא וכללא הוא החמותו ערוה אשת חמיו מותרת בת חמותו ערוה אשת כן חמותו מותרת בת חמיו ערוה אשת בן חמיו מותרת חורגתו ערוה אשת חורגו מותרת בת חורגתו ערוה אשת בָן חִורגו מותרת והא דרב יהודה בר שילא לאיתויי מאי לאו לאיתויי אשת אחי האם מן האם דכל שבנקבה ערוה בזכר גזרו יאשתו משום שניה מאי שנא הָני ומאי שנא הא הא בחד קידושין מקרב לה הני עד דאיכא תרי קידושין לא מקרב להו שלח ליה רב משרשיא מתוסנייא לרב פפי ילמדנו רבינו אשת אחי אבי האב ואחות אבי האב מהו מדלממה ערוה למעלה נמי גזרו ביה או דלמא הא איתפליג דרתא ת"ש מה הן שניות ולא קחשיב להו בהדייהו יתנא ושייר מאי שייר דהאי שייר שייר י

דאורייםא היא. והיכי חשיב לה רב בהדי שניות: אלא אימא כלם בחו. וטעמא פרישנא לעילי לפי שאין בלדה לד כלות דאורייתא: לא אפרו כלה. סתם משמעש: אמרו לי כלדאי. החוזים בכוכבים: מ"ש הני ומ"ש (כ) הני ס הא בחד קדושי מקרב לה כו' ועוד מדפשיט מלפנא הוים. חכם חהיה: ואמינא. אי האי מלפנא דאמרו לי גברא

רבא בתלמוד משמע אסברא להא דר׳ אמי דלא אסרו כלה מדעתי ולא אשאלנה בבית המדרש: ואי האי מלפנא מקרי דרדקי הוא ולאו תלמיד אשיילה מרבנן כלומר אהיה לריך לשחול דלח חבינה מדעתי: לא חסרו כלת בתו. דהא ליתא בבת לד כלה דאורייתא אלא משום כלת בנו דיש בבן לד כלה דאורייתא כגון אשת בנו: כגון כלמה דבר לימאי. שהיתה לו כלת הבן וכלת הבת ואתו לאיחלופי וכן כולהו: דחיכה לד הב. וחיכה למיגזר משום אשת אחי האב מן האב דאורייתא: או דלמא לא שנא. אשת אחי האם מן האם מאשת אחי האם מן האב: היא גופה. אשת תורה אור השלם אחי האם מן האב: אטו כולהו כו'. הא כולהו לאו דוקא: אם אמו שניה. שסמוכה לערוה: וגורו רבנן על אם אביו. שאין בה לד ערוה משום אם אמו: וטעמא מאי וכו'. אשת אבי אביו שנייה שסתוכה לאשת אב: וגורו רבנו על אשם אבי אמו. אע"ג דלא שייך לד אישות אב דאורייתא לא למעלה ולא למטה משום אשת אבי אביו: ה"ג כולהו דבי דודי קרו להו ול"ג רבתי: כל שבנקבה ערוה. שאם היתה נקבה היתה ערוה לזה גזרו בזכר על אשתו וכולהו מפרש ואזיל להו: ה"ג ואמר רבא וכללה הוה. בתמיה: בת חמותו ערוה. שהיה החות השתו: לחו לאיתויי אשת אחי האם מן האם דבנקבה ערוה. דאחות האם מן האם ערוה דכתיבים ערות אחות אמך ודרשינן בהבא על יבמתוש בין מן האב בין מן האם הילכך בזכר גזרו על חשתו: מחי שנה החי ומחי שנה הנד. דלעיל אשת חמיו ואשת בן חמיו וכן חמותו ואשת חורגו וכן חורגו ואע"ג דנקבה ערוה בזכר מותר בחשתו: הה חשת החי החם בחד קידושין מיקרבה. לגבי דהחי בקדושין שקדשה אחי אמו אבל כל הנך דלעיל לא איקרבו לגביה עד דאיכא תרתי קידושין כגון אשת חמיו בקידושין שקדש (ה) את אשתו נתקרב חמיו אללו ועדיין אשת חמיו רחוקה לזה כל זמן שלא קדשה חמיו וכן אשת בן חמיו בקדושין שלו באשתו נתקרב

בן חמיו וקדושין בן חמיו בחשתו וכן כולם: חשת חחי חבי החב מן החב.

דאמרן לעילי אשת אחי האב מן האם

יש לה הפסק דהיינו היתירא לאשת

אחי אבי האב מן האם דלמטה

דידה לאו ערוה היא אלא שנייה

וכי קמיבעיא ליה באשת אחי אבי

האב מן האב דלמטה דידה ערוה

אשת אחי האב מן האב וכן אחות אבי האב בין מן האב בין מן האם דלמטה דידה ערוה כגון אחות האב: אימפלג. נתרחקה קורבה: מה הן שניות. ברייתא דלעיל:

מוסף רש"י

גזירה לגזירה. דאמרינן בכולי הש"ס אין גוזרין גזירה לגזירה, מהאי קרא נפקא (ויקרא יח ל) ושמרתם את משמרתי, עשו משמרת כלומר גזירה למשמרתי, לתורתי, ולא משמרת למשמרת, שלא יעשו גזירה לגזירה (ביצה

שניות דרבי חייה. לקמן בשמעתין: